

PHẦN 6

Lộ San vận dụng lý trí để cố xua đuổi hình bóng Tạ Cách Luân. Nếu ngẫu nhiên nhớ, thì không khác một ánh lưu tinh phớt qua, cũng khiến cho nàng có đôi phút nhớ nhung buồn khổ.

Do đó, nàng không ngớt đi du ngoạn, ca hát, trải qua mấy tháng trường, Lộ San cảm thấy hạnh phúc. Cốc Minh đã nhập học, nàng cũng không cảm thấy vắng vẻ cô đơn, tự tìm lấy thú vui riêng mình, chờ chàng đến ngày nghỉ trở về nhà sẽ cùng chàng so vai du ngoạn.

Muốn cho mặt nước trong ao hồ được phẳng lặng êm ả, không gợn sóng răn reo, thì đừng một ai gieo đá xuống ao.

Tạ Cách Luân từ Mỹ Quốc thường gửi tin cho Lộ San, lúc đầu nửa tháng một lần, hiện giờ mỗi tuần một lần. Tình ý của chàng rất sâu đậm, nhưng Lộ San không có cơ hội được xem qua. Vì thế tâm hồn nàng vẫn bình thản như mặt nước ao hồ.

Điều này cũng nhờ công của chị của nàng là Lộ Ni. Mỗi khi nàng nhận được thư của Tạ Cách Luân, nàng không cần nội dung lá thư thương hại hay chán ghét, đều gói nó lại mà giấu vào trong hộc tủ, chờ dịp sẽ gửi trả lại cho Tạ Cách Luân.

Lộ San được hạnh phúc là phải, vì nhờ nơi chị nàng dẫu nhem tất cả, do đó, nàng là cô gái đẹp đã có chồng, nhưng không bị ma lực của các chàng trai nào cám dỗ.

Hiện giờ Lộ Ni và Tạ Đào Ý không hề là gạch nối giữa Lộ San và Tạ Cách Luân, Lộ Ni cương quyết cắt đứt mối giao tình bất chánh giữa hai người.

Hạnh phúc đó nó xuất hiện một cách thần diệu. vào một ngày chủ nhật đẹp trời, nhưn lão Vương cảm gio' nằm giường bệnh. Vợ chồng Cốc Á Lâm muốn đi dự hội, phải bảo Cốc Minh lái xe đưa ông bà đi. Vợ chồng Cốc Á Lâm sắm sửa ra đi. Cốc Minh vội vã lên lầu xô cửa ra nói:

- Lộ San, lão Vương mang bệnh, ba với má muốn đi dự hội, nên anh phải lái xe đưa đi, trong giây lát anh sẽ trở về.

- Anh về nhớ mua trái "toan mai" cho em nhé.

- Được rồi, anh sẽ mua cho em. Cốc Minh đưa cha mẹ đến Lưu Công Quán. Đồng thời ghé lại phố mua toan mai cho nàng.

Chàng trầm nghĩ, từ trước Lộ San không hề dùng trái toan mai, tại sao hôm nay lại dặn chàng mua. Hay là... Chàng gấp rút vọt xe trở về nhà. Chạy một mạch lên lầu xô cửa phòng gọi:

- Lộ San!

Chàng không nghe tiếng cũng không thấy bóng Lộ San đâu.

Trong lòng rất hồi hộp, lập tức chạy xuống lầu gọi lớn:

- Vú ơi, Lộ San đi đâu vắng?

- Cô ấy vừa vào phòng tắm.

Chàng đến nhà tắm gõ cửa, nàng bên trong hỏi:

- Ai đó?

- Kẻ nô bộc của em chứ ai.

- Có chuyện gì đó anh?

- Anh đã mua quả mơ về cho em đây.

- Em đang tắm.

Cốc Minh hé cửa thò đầu vào phòng tắm miệng chàng vui cười hỏi:

- Tui có thể vô được hôn?

- Ê, bộc dịch của người ta sao lại đòi vô. Kỳ hôn.

- Bây giờ đã hết là nô bộc rồi, là chồng vô được hôn? Nói xong bèn xô cửa bước vô.

Chàng khóa cửa lại, chàng không đến nơi bồn tắm, đứng dựa cửa nói:

- Cô! Ước ao được cô đồng ý cho tôi làm huấn luyện viên, kỳ lung một cách đàng hoàng kỹ càng cho cô.

Tiếng cười của Lộ San hòa lẫn với tiếng nước từ gương sen ào ào. Giấy lát tiếng nước tiếng và cười đã ngừng hẳn, Lộ San nói:

- Tui hông muốn ai kỳ lung. Tui hông phải là người cả tuần lễ hông tắm đâu.

- Được phục vụ cho em, anh cảm thấy rất vinh hạnh và sung sướng.

- Kỳ lung thì kỳ, nhưng anh nhắm mắt lại em mới chịu nè!

- Cô à, chuyện kỳ lung đầu có điều kiện đó.

Chàng vừa nói vừa bước đến bồn tắm. Lộ San vẫn thản nhiên nằm dài trên bồn tắm, không khác một mỹ nhân ở cung thủy tinh. Tim Cốc Minh đập liên hồi. Nhưng chàng cố dằn dục vọng, lấy ra một trái toan mai mà đút vào miệng nàng. Sau đó kỳ cọ lưng nàng từ trên xuống dưới.

- Cốc Minh, hãy cho em một trái toan mai nữa đi.

- Nghe rồi, nghe rồi, một trái khá lớn, có lẽ em ăn rất ngon.

- Cốc Minh, anh hãy đi lấy khăn lông cho em, gọi bà vú đem cho em đến bây giờ cũng chưa có?

- Em tắm đã xong rồi hả?

- Ừ! Khi anh vừa về đến, em đã tắm xong, nhưng em rất thích khi tắm xong, nằm lại bồn tắm giây lát, cảm thấy khỏe khoắn vô cùng.

- Để anh đi lấy khăn lau mình cho em.

- Cốc Minh!

Chàng xoay mình lại hỏi:

- Em còn muốn cần dùng gì nữa?

- Không muốn gì khác nữa, em muốn nói: Cốc Minh, anh đối xử với em rất đẹp, em thề yêu anh vĩnh viễn.

- Chờ anh lấy khăn lau xong, anh sẽ tắm cùng em.

- Anh cũng muốn tắm?

- Không phải muốn tắm, mà muốn được gần em hơn.

- Hông đâu, anh hư lắm.

- Không hư đâu, anh tốt lắm mà!

- Hông chịu đâu, hông chịu đâu... ha ha...

Tiếng cười rộn rã và tiếng nước ào ạt, trong khi bà vú đem khăn lau đến phòng tắm, bà đứng giây lát bèn quay trở lại thăm nghĩ: Tuổi trẻ họ vui vẻ yêu đời, chờ khi cô gọi sẽ đem đến cũng chẳng muộn!

Tuy họ cùng vui vẻ, nhưng trong người nàng cảm thấy mỗi mệt và lo lắng, nàng muốn nói rõ với Cốc Minh, nhưng chưa thốt ra lời. Vì sao Cốc Minh nhìn

không ra điều đó? Không phải Cốc Minh không nhìn ra vẻ mặt nàng. Lúc chàng mua toan mai cho nàng thì chàng nghĩ đến điều đó, nhưng khi đến phòng tắm, nhìn cảnh hấp dẫn trước mắt nên quên phứt đi. Hiện giờ đang nằm cùng nàng tại phòng riêng, chàng chỉ nhìn Lộ San mà cười, Nàng hỏi:

- Cốc Minh, anh phát giác ra điều gì, mà cười có vẻ bí mật vậy?

... Cốc Minh vẫn giữ nụ cười như cũ.

- Anh hồng nói cho em biết, em sẽ giận cho mà coi.

- Lộ San! Nhìn hình dáng em mệt nhọc, khiến cho anh càng yêu em nhiều hơn.

- Không, trăm ngàn lần không, sắc diện mỗi mệt mà gây cho người yêu say đắm, không ai có thể tin được điều đó.

- Em không tin thì anh tin.

- Cốc Minh, em muốn ăn thêm một trái toan mai.

- Bỏ quên tại nhà tắm, để anh đi lấy cho em.

Chàng mặc áo vào, nhanh nhẹn đi ra ngoài. Lộ San nằm một mình tại giường, nàng cười sùng sục không ngừng.

Nàng nghĩ đến anh chồng vừa 18 tuổi, có lúc không khác một trẻ con. Nghe tiếng chân đi gấp rút, nàng biết chàng đã trở lại, nàng giả bộ nhắm đôi mắt như muốn ngủ. Bỗng nhiên tiếng chân nhẹ nhẹ đến bên giường. Chàng cu'ỉ mình xuống, hôn lên mi mắt nàng.

- Lộ San, anh từ phương xa mới về đến, tại sao em không hoan hỉ đón anh?

Trông mười ngón chân nàng không khác chân một con chim nhỏ bay mỗi mệt vừa nghỉ cánh. Lộ San giả bộ ngủ, nàng không hề lên tiếng trả lời, nhưng Cốc Minh đã biết nàng giả bộ, chàng lấy ra một trái toan mai lớn để trên môi nàng.

Đôi mắt nàng vẫn nhắm nghiền, nhưng môi nàng hé mở, chàng ôm chặt nàng lại và hỏi:

- Lộ San, em không muốn ăn toan mai nữa sao?

Lúc tắm nàng đã ăn xong hai trái cũng đủ chua rồi, bảo chàng đi lấy toan mai là đùa với chàng nào phải muốn dùng thêm nữa. Không ngờ một chàng trai rất thông minh mà bây giờ lại quá ngốc nghếch thế. Chàng đút trái toan mai cho nàng, nàng cảm thấy chua đến phải nhú mào, Cốc Minh sờ mặt nàng nói:

- Lộ San, em ăn chua nhứu mà càng thấy đẹp hơn.

Nàng hồ thẹn, úp mặt vào ngực chàng. Cốc Minh hỏi:

- Phải không Lộ San? Phải vậy không? Em đừng gạt anh nhé? A! Anh say sưa yêu mến em, anh biết em không bao giờ dối gạt anh. Ha ha... Vĩ đại thay Cốc Minh, mai này mình sẽ làm một người cha vĩ đại rồi.

Đây là chuyện mà khiến cho mọi người hiềm muộn con mừng vui như điên, chàng dờ khăn đắp mặt nàng lên, hôn nàng tới tấp, nàng nũng nịu:

- Em hông chịu đâu, hông chịu đâu! Cốc Minh! Nhột gần chết em đi!...

Chàng lấy khăn lông đắp lên người nàng và cười bẽn lễn:

- Lộ San, xin lỗi em, bởi anh quá vui thích mà.

Không thể trách chàng, vì quá vui mừng mà hôn vào những nơi khiến cho người yêu phải nhột nhạt chịu không nổi, nếu sau này có người biết việc này, nhưt là bạn học của chàng nghe được họ sẽ cười vỡ bụng.

Nàng không một lời nào, chỉ dùng ngón tay vẽ vòng tròn vào ngực chàng.

- Lộ San, khi em sanh con ra, anh lập tức bảo nó cung kính thưa má nó trước.

- Khờ ơi là khờ! Khi trẻ mới sanh chỉ biết khóc chớ nào biết kêu má bao giờ.

- Chắc nó khóc rất hay, không khác gì âm nhạc.

- Anh chán tiếng trẻ nít khóc không?

- Không đâu, anh nghe tiếng trẻ con khóc chừng nào càng thích thú chừng nấy. Lộ San, em hãy dỡ khăn ra để anh lắng tai nghe tiếng nó khóc xem có hay không?

- Hông đâu... kỳ quá!

- Lè lẹ đi, cho nghe thử coi nào.

Nàng dùng ngón tay điểm lên chót mũi chàng:

- Mũi này hư lắm nè, anh há không biết nó...

- Nó... Nó... Phải rồi, con chúng ta nó chưa thành hình, nó chưa thành hình mà.

Hai người đối mặt nhau cùng cười vang, chàng tự nghĩ, trên đời này chàng là một thằng con trai có vận may, chỉ chờ sau ngày tốt nghiệp, được làm cha bốn

đứa con, tối thiểu cũng ba đứa. Ước muốn ngày tốt nghiệp có Lộ San cùng bốn đứa con ăn vận rất đẹp, đến tham dự lễ. Lộ San thì đứng một bên nhìn mình mà cười nụ. Đứa con gái lớn rất thà nhìn mình mà hỏi, trên đầu ba đội cái gì vuông vuông. Mình bảo nhỏ, đây là mào của học sĩ. Nó lại hỏi, con đội được không? Mình bèn nói, sao lại không, chờ con lớn lên, học đến tốt nghiệp sẽ đội nó.

Nhưng nó lại muốn đội tức khắc cho được, mình không biết phải làm sao, muốn lột xuống cho nó đội.

Như vậy trở thành một vị tiểu học sinh con, và một đại học sinh cha cùng đậu tốt nghiệp. Ba con gái kia đứng bên mình mẹ nó. Đứa gái nhỏ thì Lộ San ôm trong lòng. Cuộc lễ bế mạc, toàn thể học sinh đều qui tụ đến, từng người một thầy đều khen ngợi chẳng tiếc lời, họ khen mình có vợ đẹp, khen có bốn đứa con ngoan. Mình đứng cạnh bên rất đắc ý, tay cầm chiếc mào hướng vào bạn đồng học nói:

- Bọn người thầy kế hoạch của tên học sinh 18 tuổi không, chỉ đến 20 tuổi là thành công! Chờ khi bọn công chúa lớn lên các người sẽ thấy...

- Cốc Minh, anh đang nói gì đó?

- Ồ!...

- Chắc anh đang chiêm bao?

- Chiêm bao hả? Không phải thật sao? Lộ San! Anh vừa nghĩ đến chuyện rất đắc ý, nhưng tiếc thay...

- Tiếc thay em đã đánh thức anh?

- Vừa rồi em không nghe anh đã mơ trong cơn mơ? Anh có bốn con gái...

- Bốn đứa con gái?

- Anh đã hướng vào bọn đàn ông mà tuyên bố, muốn theo dõi con gái ta thì cứ theo dõi, nhưng tuyệt đối không dùng võ lực.

- Đúng là một giấc mộng.

- Ý! Không phải mộng đâu, chúng ta sẽ có ngày như ý chớ.

- Anh không thích con trai sao?

- Thích chớ, miễn là đứa trẻ ấy kết tinh bởi tình yêu chúng ta mà sanh ra, anh chăm sóc nó, anh yêu nó.

Nàng mỉm cười, vuốt nhẹ làn tóc phát phơ trên trán, Cốc Minh lại nói tiếp:

- Trước khi chưa biết yêu đương là gì, anh đã từng nghiên cứu qua những sách vở chỉ dạy cho người có tình nhân. Trước khi chưa kết hôn, anh đã từng xem qua những sách vở có liên hệ đến tư cách là chồng. Chưa có con, anh đã nghiên cứu những sách vở chỉ dạy cách làm cha.

- Anh mà thi đậu vào đại học, cũng nhờ thượng đế.

- Tại sao vậy?

- Bởi anh đã dành một phần lớn thời gian để nghiên cứu những vấn đề làm chồng, làm tình nhân, làm cha, còn thì giờ đâu mà học các môn khác!

- Chỉ vì anh muốn em được đầy đủ hạnh phúc.

Lời nói chân thành của chàng, khiến cho Lộ San vô cùng cảm động. Nàng hình dung như được dựa vào thân chàng ngồi trên bãi cỏ dưới bóng trăng mờ ảo thơ mộng, cùng yêu nhau rất say sưa.

- Lộ San, anh có điều đặc biệt muốn đề nghị với em.

- Chuyện chi, hãy nói nghe thử?

- Chỉ vì anh quá cảm kích sự sanh sản khó nhọc của em, anh muốn cho con nó gọi má nó trước, sau đó sẽ kêu ba nó. Lộ San chắc chắn lúc con chúng ta nó gọi ba kêu má, không biết mùi vị đó nó thơm tho đến mức độ nào?

- Em chưa biết điều đó.

- Có lẽ sự vui mừng đến sa nước mắt. Lộ San, mùi vị đó nhứt định sẽ ngọt dịu vô cùng.

Nàng xem dáng điệu của Cốc Minh đang thiết tha với bản phận làm cha, bắt nàng cũng nghĩ đến bản phận làm mẹ của mình. Không khí trong phòng lặng lẽ giây lát, bỗng nghe bên ngoài có tiếng gõ cửa, bà vú gọi:

- Cậu ơi, ông vừa gọi điện thoại về, bảo cậu đem xe đến rước ông.

- Tôi biết rồi vú ơi, giây lát sẽ đi. Chàng bèn hướng qua Lộ San nói tiếp: Lộ San, nhứt định em đã mệt rồi, anh sẽ không nói chuyện với em nữa, em hãy ngủ đi! Anh đi rước ba và má về.

- Anh đừng lo cho em lắm, trông anh cũng mệt mỏi lắm rồi.

Chàng mặc vội vàng quần áo, bèn đến bên giường cúi xuống hôn vào trán của Lộ San:

- Em hãy ngủ đi, anh đi đây.

Trước khi đi, chàng bèn lấy chiếc khăn lông đắp lên thân nàng. Lộ San trông thấy người chồng hiền hậu, nhẹ nhàng khép cánh cửa lại, nàng nhắm đôi mắt lại, có thể trong giấc mộng, nàng đã quên hình bóng của Tạ Cách Luân.

Sau khi vợ chồng Cốc Á Lâm hay tin nàng dâu đã thọ thai, vợ chồng ông ta vô cùng mừng rỡ, nhứt là bà Lâm miệng cười toe toét tới ngày, khi thấy mặt con thì chạy qua bên hữu dặn dò một câu, chạy qua bên tả dạy bảo chàng một lời, tất cả phải hể tòng chăm sóc Lộ San. Chỉ vì bà Lâm muốn rút kinh nghiệm những thảm trạng đã qua của bà mà dạy cho con dâu.

Có hôm, bà đi đến chùa cầu khẩn Phật trời hộ độ cho con dâu trẻ đáng thương của bà, cầu xin đừng xảy ra những nạn đẻ non nớt như bà.

Bà Lâm lại thường căn dặn bà Vú:

- Bà vú à, khi cậu đi học thì bà ở nhà nên thường săn sóc mợ, bà cố gắng đừng để cho mợ buồn, trong tương lai mợ sẽ vui vẻ mạnh khỏe mà nuôi con.

Lời dặn dò đó, bà vú đã nghe không biết bao nhiêu lần, làm thế nào bà quên được, do đó, bà chỉ nhìn bà Lâm gật đầu mà mỉm cười. Không phải đối với bà vú mà thôi, đối với lão tài xế họ Vương, bà Lâm cũng căn dặn:

- Lão Vương, mợ đang mang thai. Nếu chở mợ đi trên xe hơi, thà là chạy đường vòng mà êm ái, còn hơn chạy đường tắt mà xấu, đá gồ ghề hay ổ gà sẽ gây cho mợ mệt nhọc.

Lão Vương gật đầu vâng lời. Cốc Á Lâm từ văn phòng về, bà Lâm bèn hướng vào ông nói:

- Ba thằng Minh, tôi rất thèm bồng một đứa cháu nội quá.

Á Lâm không đợi vợ nói dứt, ông cắt lời:

- Tôi rất tán thành bà bồng đứa cháu nội, ngày nào bà cũng treo nó ở đầu môi. Con dâu vừa có mang là bà nói liền miệng. Tôi đánh cá với bà một số tiền, bà hãy van vái đi, con dâu nó sẽ sanh gái, mà bà van vái nó sanh trai thì tôi chịu thua bà.

Vẻ mặt bà Lâm không được vui:

- Ông đánh cá với tôi ít quá mà!

- Bà muốn đánh cá ăn thua lớn với tôi hả?

- Trái lại, tôi muốn đánh cá với ông mạng già này.

Cốc Á Lâm thấy vợ nổi giận bèn bọc xuôi:

- Thử nói chơi mà giận sao bà?
- Hôm nay ông có điều gì không vui mà đem đồ trút lên đầu tôi?
- Không, trái lại tôi rất sung sướng đó chứ.
- Sao ông nói những lời nghe không mấy êm tai vậy.
- Không phải đâu, tôi chỉ nói chuyện nghe vậy thôi.
- Được rồi, Từ nay tôi không nói gì nữa với ông, để ông khỏi buồn phiền.

Lý do là bà Lâm đã câu khản nhiều chuyện rồi nhưng không kết quả hôm nay mỗi khi đi làm về, lão Lâm thường nghe bà câu nguyện liên miên, bà đã nói những lời không có nội dung gì cả. Lão Lâm đâu muốn có ý kiến với bà, nhưng vẫn giấu tận trong tâm, nếu nói ra thì như lửa chế thêm dầu. Do đó, ông đầu dụ:

- Bà! Chúng nó đã đi đâu rồi?
- Chúng nó, chúng nó, chúng nó là ai chứ?
- Cốc Minh với Lộ San chứ ai.
- Sao không nói Cốc Minh, Lộ San lại nói chúng nó?

Điều đó không phải là bới lông tìm vết là gì? Lão chỉ mới đầu dụ bằng nụ cười mon trớn, có lẽ lại muốn sanh chuyện cãi vã? Cốc Á Lâm nguyệt vợ và không nói tiếng nào nữa lão hít mạnh một hơi thuốc xì gà. Bà lại càu nhàu:

- Tôi đã nói với ông nhiều lần, mong ông nên giảm bớt hút thuốc, ông chẳng những không nghe lại càng hút càng nhiều hơn nữa, bộ ông không sợ hại đến tâm can gì phé mà bỏ mạng hay sao?

- Được rồi, nếu bà giảm bớt nóng giận bà sẽ sống thêm được mười năm...
- Ông phải biết, nếu hút nhiều thuốc sẽ chết trước số mạng hai mươi năm.
- Không nên bàn luận chuyện đó nữa, tôi rất mong được bông đùa cháu gái.

Bà Lâm nở nụ cười thắng lợi trên nét mặt. Lão Lâm thấy trời đã trong sáng sau cơn mưa to, lão hỏi:

- Có nên gọi điện thoại không?
- Để làm gì?

- Để thay bà kêu tay đến gầy sòng lại, chớ chi?

- Để gọi bà Vương đến. Bà ấy có điệu bộ đánh bài khá đẹp, nếu thua cũng không nổi giận nữa.

- Bà ấy cũng khá đẹp, từ ván bài đầu đến ván bài sau cùng, bà ấy luôn nở nụ cười mê ly.

- Bà đã nói chuyện ngoài rồi? Chúng ta đã kết hôn trên mười năm nay, tôi đối với bà rất thành thật chưa sanh hai lòng một lần nào.

Tuy nói thế, nhưng trong thâm tâm bà Lâm cảm thấy không yên, bà suy nghĩ: Hiện giờ không nên nói thế đó, nếu bà Vương hay được thì khôn gó ý tốt đối với mình, bởi vì bà Vương là người đàn bà rất đàng hoàng, do đó bà Lâm mỉm cười nói:

- Á Lâm! Nên gọi họ đến nhà của kỹ sư Thạch đi. Lão Thạch dẫu có ăn hay thua cũng rất vui vẻ.

- Ông ấy có vẻ hào hoa anh tuấn lắm, từ lúc vào cuộc đến tan sòng, dáng điệu của ông ta nhẹ nhàng uyển chuyển vô cùng.

- Ông lại nói lạc đề rồi đó? Á Lâm, chúng ta kết hôn nhau đã mấy mươi năm nay, tôi vẫn một lòng một dạ với ông.

Vợ chồng nhìn nhau cùng cười, chỉ vì họ đã biết đó là những chuyện nói chơi cho vui. Ông Lâm nói tiếp:

- Hẹn họ đến nhà chúng ta không được sao?

- Không nên. Lộ San hiện có thai, nên để cho nó yên nghỉ.

Từ ngày Cốc Minh kết hôn đến nay, trong nhà chưa đánh bài lần nào. Cốc Minh tuy không phản đối, nhưng nó rất chán ghét bài bạc.

- Được rồi nên hẹn họ đến nhà lão kỹ sư Thạch. Ý chà, có ba người, thiếu một tay biết tìm ai đây? A, có rồi.

- Ông định tìm ai đó?

- Bà Tăng quả phụ.

- Á Lâm, tôi không đồng ý ông thường đánh bài với một người đàn bà góa có cốt cách phong lưu đó nữa.

- Cũng được, vậy thì tôi không chơi bài với đàn bà góa nữa, mời Lý giám đốc được không?

Sau khi Cốc Á Lâm trả lời với vợ xong, lão nghĩ đến giấc mộng chiều ngày qua.

- Đố bà tại sao hôm nay tôi đặc biệt nghĩ đến chuyện chơi bài?
- Tại ngứa tay.
- Không phải, tại vì hôm qua tôi chiêm bao thấy... Đố bà tôi chiêm bao thấy gì?
- Thấy ngồi đánh bài với người đàn bà góa phong lưu đó chứ gì?
- Bà lại nói sai rồi, cho bà hay, tôi chiêm bao thấy một chân mình xuýt đạp dính phân.
- Xuýt xuýt! Thế là sao?

Mấy lúc gần đây bà Lâm rất vui vẻ, chẳng có việc gì làm bà thích thú hơn là mơ ước được bông cháu nội.

Tâm tánh của Lộ San đã biến đổi, nàng hối hận sự kết hôn quá sớm. Tuy bụng chưa nổi lên cao, nhưng nàng hình dung khi bụng to lớn thật khó chịu, đi đến đâu cũng ngỡ ngàng.

Nếu bụng lớn lên, chắc chắn nàng không bao giờ muốn bước ra khỏi cửa. Từ ngày nàng mai thai, cha mẹ, chồng cho đến bà vú, lão Vương thấy đều căn dặn nàng nên cẩn thận. Vì họ quá lo lắng mà khiến cho nàng vô cùng khó chịu. Ngày nọ, nàng nhớ đến khiêu vũ, nói với Cốc Minh:

- Cốc Minh, anh hãy đưa em đi khiêu vũ.

Cốc Minh uyên chuyển đáp:

- Lộ San! Em có đọc báo không? Hôm nay có hai phim khá hay, anh sẽ đưa em đi xem xi-nê nhé.
- Em muốn đi khiêu vũ, trong khi bụng em chưa lớn, em còn có thể nhảy được.
- Hiện giờ em không nên làm những việc phải vận động mạnh.

- Em không cần lo em muốn khiêu vũ mà.

- Lộ San! Nếu má hay được má sẽ qui tội cho bởi má không cho anh dắt em đi khiêu vũ.

Nàng không vừa ý, nên nằm dài trên giường làm bộ ngủ không nhìn đến Cốc Minh. Khó xử nhất là Cốc Minh, nếu từ chối thì nàng buồn, bằng làm vừa lòng thì bị mẹ khiển trách.

- Lộ San!

- Mặc em.

- Xin em hãy nghĩ dùm anh, má không cho anh dắt em đi khiêu vũ, vì thương em, chắc em cũng dư biết điều đó, má anh...

- Má anh từng sanh non hai lần chớ gì?

- Do đó mà sợ em vận động quá nhiều.

- Khiêu vũ mà có hề gì, bởi má anh có chồng mới 15 tuổi quá sớm đó thôi.

- Lộ San, không phải người lớn tuổi mà không lưu sản.

Lộ San không lên tiếng, chỉ vì nàng tưởng người con gái kết hôn từ hai mươi tuổi sẽ không lưu sản, Cốc Minh lập tức kéo nàng quay lại, giọng tha thiết:

- Anh đồng ý dắt em đi khiêu vũ, nhưng anh yêu cần em một điều?

- Điều kiện gì đó, có đặt thành thông lệ không?

- Không, anh chỉ yêu cầu em nhảy chậm chậm thôi.

- Cốc Minh! Em không còn muốn đi khiêu vũ nữa, anh hãy đưa em đi xem xi-nê!

- Hay lắm!

- Em muốn xem phim Tây.

Nhưng Cốc Minh lại do dự, vì mẹ chàng thường nói, người đàn bà có thai không nên quá vội vàng và kinh sợ, bằng không, sẽ động đến bào thai, có thể khi sanh nở sẽ ra quái thai. Cốc Minh sợ xem gặp loại phim kinh hãi mà có hại cho nàng, chàng bèn đứng dậy nói:

- Lộ San, anh đi xem lại báo, coi rạp nào chiếu phim Tây phương.

Nàng nhìn theo bước chân của Cốc Minh ra cửa, tâm hồn nàng cảm thấy vui vui đôi chút. Bởi nàng rất thích phim đấu võ của Tây phương, càng kinh sợ, kích thích thần kinh càng tốt. Nàng đang ngồi hồi tưởng những cuốn phim bắn súng cỡi ngựa. Cốc Minh trở vào nói:

- Gần đây không rạp nào chiếu phim Tây phương cả. Lộ San, nên xem phim khác được không?

Nàng buông xuôi:

- Cũng được! Vũ cũng không nên, muốn xem xi-nê cũng không có phim mình thích, âu cũng là số mạng.

Cốc Á Lâm không có tại nhà, trước khi đi, chàng đến phòng mẹ:

- Má à, con dắt Lộ San đi xem xi-nê nghe má.

- Con đừng gạt má để đi khiêu vũ! Lộ San là vợ của con, nên lo lắng cho nó.

- Con biết, Lộ San muốn đi khiêu vũ, con không đồng ý, nên sửa lại đi xem xi-nê.

- Nên chọn phim nào vui tươi nhẹ nhàng. Má thường căn dặn, con có nhớ không?

- Con ghi nhớ, má không hề chịu làm bà nội của một đứa cháu nội quái dị chớ gì.

Bà Lâm phì cười, bà nghĩ lại cũng vì bà quá lo lắng mới thốt ra những lời nói ấy:

- Nên nhớ, bảo lão Vương chạy xe cho êm ái nghe con.

- Dạ!

Cốc Minh rời khỏi phòng mẹ, chàng đi qua phòng khách bỗng thấy tờ báo nằm trên ghế sofa, chàng lật đật đem giấu tờ báo đi, vì nơi trang quảng cáo có đăng một phim Tây phương rất hay, chàng sợ nàng sẽ cho rằng chàng nói dối.

Cốc Minh dắt vợ đi rồi, bà Lâm ngồi tại nhà nói liền miệng:

- Từ ngày tôi biết Lộ San nó mang thai, chỉ một mình tôi lo cho nó, cho đến ngồi trong sòng bài tôi cũng van vái cho nó. Sợ Cốc Minh nó không biết mà gây cho vợ sợ hãi. Tôi không ưng ý cho nó đi khiêu vũ, không muốn nó phải lao động, phần sản nhảy rất trơn, nếu rui nó trượt té. Ý chà... Nói đến đây bà rùng mình, nghĩ đến mình đã bị lưu sản hai lần, hai lần trẻ chết non, bà không muốn

sự kiện đó tái diễn với nàng dâu. Bà nói làm xàm một lúc, lại cầu nguyện cho thần Phật hộ độ cho con dâu.

Bà tự nói tự khóc một mình. Bà vú thấy bà Lâm một mình nói làm xàm, tự xúc động, tự thương tâm, bà vú chỉ thấp thoáng ngoài cửa phòng, nhưng bà Lâm đã trông thấy bèn hỏi:

- Bà vú, có chuyện gì đó?

- Thưa bà, ông điện thoại về nói, trưa nay không về nhà ăn cơm.

- Ồ!

- Dường như bà khóc.

- Khóc mãi không biết chừng nào thôi. Bà vú, muôn ngàn lần cũng rán mà chăm sóc cho Lộ San, chỉ vì nó có thai.

- Bà đừng lo lắm, tôi chăm sóc cho Lộ San cũng không khác chi bà.

- Bà vú à, trên danh nghĩa thì tôi với bà là chủ tớ, nhưng thực tế, chúng ta như tình bạn bạn hay chị em ruột thịt.

- Tôi biết điều đó, nên rất cảm kích tấm lòng bà đối xử với tôi.

- Do đó, tôi yêu cầu bà lưu tâm đến Cốc Minh...

- Thưa bà, tôi tuyệt đối không tiết lộ cho ai biết điều gì.

- Chuyện đó ngoài ông nhà ra, chỉ có bà biết mà thôi.

- Dầu có chết cũng không ai cạy răng tôi được nữa, bà quên rằng tôi đã thề cùng bà sao?

- Tôi chẳng quên, chỉ sợ bà không nhớ.

- Bà đối xử với tôi ân nặng như biển rộng non cao, có lý nào tôi lại nói cho người ngoài nghe chuyện riêng của bà?

- Ý chà! Số mạng tôi sao bi thảm quá. Bà vú! Bà tuy nghèo mà có hạnh phúc hơn tôi.

- Tôi theo bà vừa đúng một năm thì ông nhà tôi lia đời, nếu bà đối xử với tôi không tử tế, chưa biết thân tôi bây giờ sẽ ra sao?

Bà Lâm nhớ lại việc đã qua, khi tại Nam Kinh mướn bà vú vào làm công vừa đúng 20 tuổi, hiện giờ bà đã 40 rồi. Nếu bà đồng ý cho bà vú nghỉ việc, có lẽ

hôm nay bà vú tái giá và có con cả bây rồi. Thời gian trôi qua rất mau, bà vú theo làm cho vợ chồng ông Lâm thoát đã 17 năm ở góa rồi. Mấy năm trước đây, có lần bà Lâm đề nghị, nếu gặp người nào xứng đôi, bà sẽ giúp cho bà vú một số tiền để tái lập gia đình. Nhưng bà vú từ chối.

- Vú à, gần đây tôi thấy Lộ San nó không được vui.
- Điều đó người nào mới mang thai cũng vậy.
- Do đó đừng để cho nó buồn.
- Chắc bà thấy, hôm nay bụng mợ đã lộ dạng rồi đó.

Bà Lâm lộ vẻ hài lòng, cười hì hì luôn miệng:

- Bụng của Lộ San hôm nay đã thấy lớn rồi, tiếc gì nó không lớp gáp trong một ngày để sanh ra đứa trẻ đáng yêu, nếu sanh song thai một trai một gái thì hay hơn nữa.

- Xin bà đừng lưu tâm đến việc sanh gái hay trai, trai hay gái cũng quý cả.
- Bà vú nói rất phải, miễn có đứa cháu cho tôi bông là tốt rồi.